ΠΕΜΠΤΗ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1972

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΤΣΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Χρήστου Λαδᾶ 3
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 3230.221-23 & 3237.283-86

ΑΘΗΝΑ, ΕΤΟΣ 28ο, ΑΡ. 8357 ● ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΕΣ 2,50

ΤΑ ΝΕΑ

12 ΣΕΛΙΔΕΣ

ΘΑ ΘΡΗΝΟΥΣΑΜΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΘΥΜΑΤΑ ΑΝ ΔΕΝ ΓΙΝΟΤΑΝ ΣΕ ΤΟΣΟ ΒΑΘΟΣ ΚΑΙ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ

"Οπως βεβαιώνουν οἱ ἁρμόδιοι τοῦ Γεωδυναμικοῦ Ἰνστιτούτου

ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ ΝΕΟΣ ΣΕΙΣΜΟΣ ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΧΘΕΣΙΝΟΥ

Ρωγμές ἀπό τό σεισμό, στά κρηπιδώματα τοῦ λιμανιοῦ, στόν Πειραιά.

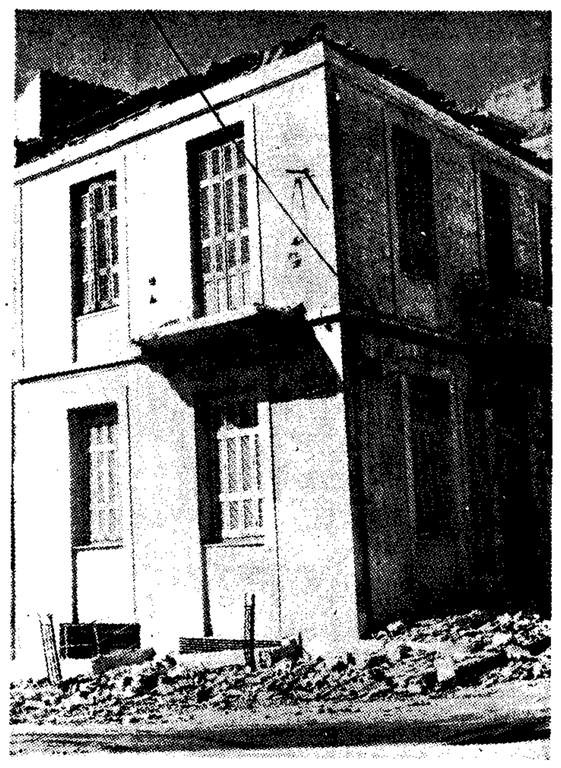

Στήν ὁδό Ἀσκληπιοῦ, στόν Πειραιᾶ, σημαντικές ζημιές σέ παλαιά σπίτια ἀπό τό σεισμό.

Ἀπολογισμός: Ζημίες σέ 200 οἰκοδομές

Θά θρηνούσαμε χιλιάδες θύματα, πολύ περισσότερα ἀπό τούς σεισμούς τοῦ 1953 καί τοῦ 1965, ἄν ὁ σεισμός δέν προερχόταν ἀπό μεγάλο βάθος κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καί μάλιστα σέ σημαντική ἀπόσταση ἀπό τά μεγάλα ἀστικά κέντρα. Αὐτό βεβαιώνουν οἱ ἁρμόδιοι Ἕλληνες σεισμολόγοι, ἐξηγώντας γιά ποιό λόγο ἕνας σεισμός τόσο ἰσχυρός, ὅσο αὐτός πού κλόνισε ἀπό τά θεμέλιά της ὁλόκληρη τήν Ἑλλάδα, πού ἔγινε αἰσθητός ἀκόμα καί στή Νότιο Ἰταλία, πέρασε στήν ἱστορία τῶν ἐκρήξεων τῆς ὀργῆς τοῦ Ἐγκελάδου μέ ἕνα τρομερό σόκ γιά ὅλο τόν λαό, ἀλλά δίχως θύματα καί μέ ἀσήμαντες ζημιές, σέ 200 οἰκοδομές περίπου.

Βεβαιώνεται, ἐξ ἄλλου, ἀπό τούς ἁρμοδίους τοῦ Ἑλληνικοῦ Σεισμολογικοῦ Ἰνστιτούτου ὅτι δέν πρόκειται νά ὑπάρξη νέος σεισμός, σάν ἀποτέλεσμα τοῦ σημειωθέντος χθές καί ὅτι ὁ λαός μπορεῖ νά εἶναι ἥσυχος ἀπό τήν ἄποψη αὐτή. Ἡ διαβεβαίωση αὐτή δίνεται διότι σέ μερικές περιοχές δέν ὑποχώρησε ἐντελῶς ὁ πανικός. Μετασεισμικές δονήσεις δέν ἀναφέρθηκαν, ἀκόμη τουλάχιστον.

Οἱ διαβεβαιώσεις καί οἱ συναφεῖς πληροφορίες δόθηκαν σέ συνέντευξη πρός τήν τηλεόραση, χθές τό βράδυ, μέ τήν προσθήκη ὅτι ἡ Ἑλλάδα, σάν μιά ἀπό τίς πιό «σεισμοπαθεῖς» χῶρες τῆς Εὐρώπης, μετέχει στίς διεθνεῖς ἐπιστημονικές καί ἄλλες προσπάθειες γιά τή μελέτη καί ἀντιμετώπιση τῶν σχετικῶν προβλημάτων. Στή συνέντευξη τονίσθηκε ὅτι ἡ πρόβλεψη τοῦ σεισμοῦ εἶναι, γιά τήν ὥρα, σχεδόν ἀδύνατη, παρά τίς προόδους πού ἔχουν γίνει στήν Ἰαπωνία, τήν Ἀμερική καί τή Ρωσία.

Ὁ σεισμός, ἰσχύος 6 βαθμῶν κλίμακος Ρίχτερ, κατεγράφη ἀπό τούς σεισμογράφους τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Οὐράλας, στή Σουηδία. Ἐκτός ἀπό τήν Ἰταλία, ἔγινε αἰσθητός καί στήν Μάλτα.

Ἐκτός ἀπό τόν πανικό, πού προκάλεσαν οἱ δύο ἀλλεπάλληλες σφοδρές δονήσεις στούς κατοίκους κυρίως τῆς Ἀττικοβοιωτίας καί τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου, σημειώθηκαν ὑλικές ζημίες σέ παλαιά οἰκήματα. Πενηνταδύο σπίτια κατέρρευσαν, 54 κατέστησαν ἐτοιμόρροπα, 64 ὑπέστησαν ρωγμές κι' ἕνα ἄτομο τραυματίσθηκε ἐλαφρά (στό χωριό Αἰγές τοῦ Αἰγίου), πηδῶν-

● Συνέχεια στή σελίδα 9

Ἡ μεγαλύτερη «ἐγγύηση» ὅτι ἡ Ἀθήνα καί ὁ Πειραιάς, αὐτή ἡ τεράστια συγκέντρωση ἀνθρώπων, δέν διατρέχουν κίνδυνο καταστροφῆς ἀπό σεισμό, εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ Ἀκρόπολη βρίσκεται στή θέση της 2400 περίπου χρόνια. Αὐτό δηλώνεται ἀπό ἁρμόδιους, σάν ἀπόδειξη, ὅτι γεωλογικά ἡ περιοχή Ἀθηνῶν — Πειραιῶς, σέ μέγα βάθος ὑπό τήν ἐπιφάνεια, ἔχει τόσο «ἀποκρυσταλλωθῆ» ὥστε νά μή κινδυνεύη νά γίνη ἐπίκεντρο σεισμοῦ.

Εὔθυμα καί σοβαρά

ΟΙ ΞΕΡΡΙΖΩΜΕΝΟΙ

Τοῦ ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Ἡ ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν — στίς τεράστιες ἐκεῖνες διαστάσεις — ἦταν μιά λύση πού ὑπαγόρευψε ἡ τραγική πραγματικότητα, μετά τήν Μικρασιατική καταστροφή. Πενῆντα χρόνια μετά τό ξερίζωμα ἑνός ὁλόκληρου λαοῦ — στίς μέρες μας — τό ἱστορικό ἐκεῖνο γεγονός φαντάζει εὐεργετικό γιά τήν μικρή τούτη χώρα, στίς ἀρτηρίες τῆς ὁποίας μπῆκε τό καινούργιο αἷμα. Δέν ἔγινε, ὅμως, δίχως δυσκολίες ἡ μετάγγιση. Χώρα μέ περιορισμένες δυνατότητες, ἡ Ἑλλάδα τῶν καιρῶν ἐκείνων, πού τήν συγκλόνιζαν, μάλιστα, φανατισμοί πολιτικοί καί πάθη κομματικά — συνέπειες τοῦ διχασμοῦ — δέν ἦταν εὔκολο ν' ἀπορροφήση ἕναν πληθυσμό πού ξεπερνοῦσε τό ἑκατομμύριο καί εἶχε, ἐπί πλέον, συμπαγή πολιτική κατεύθυνση καί ἰδεολογικό προσανατολισμό.

Ἦταν ἡ ἐποχή τῶν Βενιζελικῶν καί Ἀντιβενιζελικῶν. Γιά τήν σημερινή γενιά δέν λέει σπουδαῖα πράματα ὁ κομματικός τοῦτος διαχωρισμός, ἀλλά γιά τούς καιροὺς ἐκείνους ἦταν κάτι τόσο φοβερό ὥστε μόνο μέ τόν ρατσισμό, νομίζω, θά μποροῦσε νά παραβληθῆ. Ἦλθε καί ὁ τουφεκισμός τῶν ἕξη — μέ τήν Ἐπανάσταση τοῦ Πλαστήρα — κι' ἄθησε τό μῖσος τῶν Ἀντιβενιζελικῶν κατά τῶν Βενιζελικῶν σέ σωστή παράκρουση. Καί τά πλήθη τῶν προσφύγων πού ξεμπάρκαραν στήν Ἑλλάδα ἦταν κατά τό μέγιστο μέρος τους βενιζελικά. Λάτρεις τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἦσαν οἱ ὑπόδουλοι, πού ὁ μεγάλος ἐκεῖνος ἐθνάρχης ἀγωνίστηκε νά λυτρώση. Λάτρευαν ἐπίσης καί τόν Νικόλαο Πλαστήρα, πού ἔσωσε τήν τιμή τῆς Ἑλλάδας τήν ὕστατη στιγμή — στό χεῖλος τῆς ἀβύσσου — κι' ἔγινε ὁ πρωταγωνιστής τοῦ ἀκραίου ἐκείνου μέρους τῆς τραγῳδίας πού λέγεται «κάθαρση».

Ἔτσι, μέσα σέ ταραγμένη ἀτμόσφαιρα ἀπελπισίας καί δίαιων πολιτικῶν παθῶν, ξεμπάρκαραν τά καραβάνια τῶν προσφύγων γιά νά ξαναπλάσουν τήν καταστραμμένη τους ζωή στά φτωχά χώματα τῆς μητροπολιτικῆς Ἑλλάδας, πού τρόμαζε νά θρέψη τά «γηγενῆ» παιδιά της. Δέν ἦταν μόνο τό φοβερό πρόβλημα τῆς ἐπιβίωσης τούτου τοῦ ξερριζωμένου λαοῦ, ἦταν κι' ἡ περιφρόνηση τῆς μεγάλης μερίδας τῶν «ντόπιων» — τῶν Ἀντιβενιζελικῶν — πού ἔβλεπαν τοῦτες τίς ἐξαθλιωμένες μάζες τῶν γυμνῶν καί ἀνυπόδητων, μέ τήν μορφή τῶν... ψήφων τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἡ τοῦ κόμματός του.

— Οἱ πρόσφυγες!

Καί «παλιοπρόσφυγες» τούς ἔλεγαν, ἀκόμα καί... «τουρκόσποροι» — ἄς τά θυμηθοῦμε γιά μιά ὕστατη φορά, δέν πειράζει — «τουρκόσποροι» ἔλεγαν ἐκείνους, πού ἀνεβαίνοντας στίς τούρκικες ἀγχόνες ἄφηναν τήν τελευταία τους πνοή, κραυγάζοντας «Ζήτω ἡ Ἑλλάδα»! Δέν εἶναι, πρός Θεοῦ, ἀπό μνησικακία πού τ' ἀναθυμάμαι. Εἶναι γιά νά θυμίσω τό ποῦ ὁδηγεῖ τό κομματικό μῖσος, σέ ποιές ἀλλοφροσύνες ἔσπρωξε τόν λαό μας ἐκεῖνος ὁ διχασμός. (Καί νά ἔχη τάχα ἐκλείψει ἐντελῶς; Παρεμπιπτόντως σημειώνω ὅτι ἀκόμα καί σήμερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δυσαρεστήθηκαν μέ τά ὅσα ἔγραψα γιά τόν μητροπολίτη Χρύσανθο, ἐπειδή ἦταν... Κωνσταντινικός! Ἔστω κι' ἄν τελικά καταδικάστηκε σέ θάνατο ἀπ' τήν «δικαιοσύνη» τοῦ Κεμάλ, ἀλλά κατάφωσε νά διαφύγη τήν κρεμάλα).

Πόσα καί πόσα χρόνια, δύσκολα καί πικρά, γιά τά πλήθη τῶν προσφύγων! Σάν εἶδος πολιτῶν δεύτερης καί τρίτης κατηγορίας θεωρήθηκαν, κι' ὑπῆρξε δημοσιογράφος, τόσο τυφλός ἀπό φανατισμό — Θεός σχωρέστον — πού ἔγραφε ἀναφανδόν ὅτι οἱ «πρόσφυγες» πρέπει νά περπατοῦν στό κατάστρωμα τοῦ δρόμου, μαζί μέ τά ὑποζύγια κι' ὄχι στά πεζοδράμια, μέ τούς ἐπίλεκτους ντόπιους πολίτες τῆς... Ἀντιβενιζελικῆς γαλαζοαίματης κατηγορίας! Ὑπῆρξε καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου, πού μόλις παρουσιαζόταν ὁ φοιτητής γιά ἐξετάσεις, τό πρῶτο πού ρωτοῦσε ἦταν :

—Ἀπό ποῦ εἶσαι;

Κι' ἄν ἦταν ἀπ' τήν Μικρά Ἀσία, τόν ἀπέπεμπε! Ὁ ἴδιος καθηγητής συνήθιζε νά λέη : «Τρια κακά ὑπάρχουν στήν Ἑλλάδα: Ὁ Πλαστήρας, οἱ πρόσφυγες καί τά... αὐτοκίνητα»! Ἀλλά μόνο αὐτά; Πόσα καί πόσα ἄλλα...

Ὑπό τέτοιες συνθῆκες ἀλλά καί χωρίς νά λείπη ἡ γενικώτερη σταργή καί ὁ ἀγώνας τοῦ ἐπισήμου κράτους γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν προσφύγων — θά ἦταν ἡ ἔσχατη ἀχαριστία νά μήν τό σημειώσω — ἀνασκουμπώθηκε ἐκεῖνος ὁ ξερριζωμένος λαός γιά νά ξαναφτιάξη τήν ζωή στά ἐρημωμένα